

L'home jove

Annie Ernaux

Traducció de Valèria Gaillard

Narratives

«Fa trenta anys que Ernaux es mostra sense subterfugis. Amb un enfocament d'exigència i simplicitat, ajunta la gran Història i allò més personal. [...] un intent d'acostar-se a una veritat condensada i compacta sobre l'experiència humana.» — Nathalie Crom, *Télérama*

«*L'home jove* és la peça central de l'escriptura d'Annie Ernaux, una miniatura perfecta que concentra tots els seus llibres en un gest proustià d'una bellesa impressionant.» — Nelly Kaprièlian, *Les Inrockuptibles*

«Un potent concentrat de tota la seva obra. Hi trobem els seus temes preferits: l'afirmació de la seva llibertat com a dona, la remembrança del seu passat com a jove d'origen popular.» — Ilana Moryoussef, France Inter

«Aquesta història breu es podria llegir com qui descobreix un autor nou: astorats per la seva violència, sorpresos per l'audàcia i la intel·ligència amb què expressa —en unes poques escenes— l'abisme banal d'una història d'amor.» — Fabrice Gabriel, *Le Monde des Livres*

«Aquí retrobem el seu estil minimalista, despullat de tota passió. Un cop més en aquest llibret, Annie Ernaux escriu per dir què és ser dona.»
— Gwénaëlle Loäc, *Le Parisien Week-end*

«Mitjançant el seu treball sobre l'estil, l'estructura i el to narratiu, Ernaux ha aconseguit resoldre la quadratura del cercle: parlar d'un mateix sense narcisisme, reviure el passat sense complaença, i emocionar els lectors amb detalls econòmics, corporals o sociològics que porten aromes del passat.

La seva darrera novel·la —curta, densa i bonica—, *L'home jove*, tracta de dos amants separats per trenta anys. Sense prendre els camins tradicionals del discurs amorós, Ernaux ens arriba molt endins.» — Aurélie Marcireau i Alexis Brocas, *Lire Magazine Littéraire*

«L'obra persevera en la seva ambició: has d'escriure la vida, encara que sigui incòmoda.»
— Alice Ferney, *Le Figaro Littéraire*

«L'escriptura d'Ernaux aconsegueix el prodigi de fer destacar, amb la senzillesa i el pes de l'obvietat, els aspectes essencials d'una experiència.»
— Grégoire Leménager, *L'Obs*

L'home jove

Narratives

157

Títol original: *Le jeune homme*, d'Annie Ernaux

© 2022 Éditions Gallimard

© 2023 Valèria Gaillard Francesch,
per la traducció

© Archives privées d'Annie Ernaux (droits réservés),
per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo
Disseny de cobertes: Felipe Román Osorio

Primera edició: març de 2023
ISBN: 978-84-19017-54-3
DL B 3785-2023
Imprès a Romanyà Valls SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni
per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres
mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

L'home jove

Annie Ernaux

Traducció de Valèria Gaillard

*Si no les escric, les coses no arriben a
tocar fons, només les he viscudes.*

Fa cinc anys vaig passar una nit desmanegada amb un estudiant que feia un any que m'escrivia i em volia conèixer.

Sovint he fet l'amor per obligar-me a escriure. Volia trobar en el cansament, en el sentiment d'abandó que el succeeix, motius per no esperar res més de la vida. Pensava que la fi de l'espera més violenta de totes, la de l'orgasme, em faria sentir la certesa que no existeix plaer més gran que el d'escriure un llibre. Potser va ser el desig de desencadenar l'escriptura del llibre —que dubtava d'abordar per la

seva magnitud— el que m'havia empès a convidar A. a prendre una copa a casa meva després de sopar al restaurant on, per timidesa, s'havia passat gairebé tota l'estona en silenci. Era gairebé trenta anys més jove que jo.

Ens vam començar a veure dissabtes i diumenges, i durant la setmana cada vegada ens trobàvem a faltar més. Em trucava cada dia des d'una cabina telefònica per no despertar les sospites de la noia amb qui vivia. Tots dos, atrapats en els costums d'una cohabitació precoç i les preocupacions pels exàmens, no havien imaginat mai que fer l'amor pogués ser altra cosa que la satisfacció més o menys alentida d'un desig. Ser una mena de creació contínua. El fervor que A. demostrava davant d'aquesta novetat em lligava cada vegada més a ell. Progressivament, l'aventura s'havia convertit en una història que ens

venia de gust portar fins al final, sense saber ben bé què significava això.

Quan es va separar de la seva parella, cosa que em va deixar satisfeta i alleugerida, i ella va deixar el pis, em vaig acostumar a anar a casa seva de divendres al vespre fins al dilluns al matí. Vivia a Rouen, la ciutat on jo mateixa havia estat estudiant als anys seixanta i que m'havia limitat a creuar, durant anys, per anar a visitar la tomba dels meus pares, a Y. Tan bon punt arribava, abandonant a la cuina, sense treure-les de les bosses, les provisions que havia portat, fèiem l'amor. Un CD lliscava ja a la cadena, engegada només d'entrar a l'habitació, la majoria de vegades The Doors. En un moment donat, jo ja no sentia la música.

Els acords intensament metàl·lics de *She Lives in the Love Street* i la veu de